



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **Top Dynamic s. r. o.**, IČO 03691063
se sídlem Štikov 8, Nová Paka
zastoupený JUDr. Josefem Moravcem, advokátem PPS advokáti s. r. o.
se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. března 2023, č. j. KUKHK-8521/UP/2023-5 (JH),

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. března 2023, č. j. KUKHK-8521/UP/2023-5 (JH), se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 3XD Kč k rukám jeho zástupce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku změnil žalovaný na základě odvolání žalobce výrok rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka (dále také jen „správní

orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 12. 4. 2022, č. j. MUNP/2022/6260/SÚ/KŠ, sp. zn. 2021/17531/SÚ/KŠ, pouze tak, že změnil ustanovení, na základě kterého byla žádost žalobce o dodatečné povolení stavby zamítnuta, konkrétně namísto § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), uvedl § 149 odst. 6 téhož zákona, a dále doplnil, že k zamítnutí žádosti dochází z důvodu vydání závazného stanoviska, které znemožňuje žádosti vyhovět.

2. Prvoinstančním správním rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), a to konkrétně stavby „kolna, zpevněné plochy a terénní úpravy xx XA“ (dále také jen „Stavba“) na pozemku p. č. XB (trvalý travní porost) v k. ú. xx.
3. Všechny nemovitosti označené v tomto rozsudku se nacházejí v obci xx, katastrálním území xxx, soud již tedy nebude tyto údaje u označení jednotlivých nemovitostí uvádět.

II. Obsah žaloby

4. **V prvním žalobním bodu** vytkl žalobce žalovanému, že nerespektoval závazný názor soudu. V souvislosti s tím poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2023, č. j. 30 A 79/2022-49 (dále také jen „Zrušující rozsudek“), kterým krajský soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci a vyslovil závěr, že v řízení o dodatečném povolení stavby je zvlášť (výslovně) předepsána povinnost stavebního úřadu provést ohledání na místě. Ohledání na místě je tedy obligatorní, přičemž citované ustanovení ze své podstaty vylučuje aplikaci § 112 odst. 2 stavebního zákona, které zakotvuje podmínky, za kterých lze od provedení ohledání na místě upustit. Postup žalovaného, resp. Městského úřadu Nová Paka, který neprovedl povinné ohledání na místě, tak byl shledán nezákonným a nesprávným.
5. Žalovaný však před vydáním rozhodnutí tuto vadu neodstranil, tedy neprovedl povinné ohledání na místě s odůvodněním, že v případě vydání nesouhlasného závazného stanoviska se neprovádí další dokazování. Rozhodl tak přímo v rozporu s názorem soudu. Pokud měl žalovaný za to, že názor Krajského soudu v Hradci Králové je nesprávný, měl se proti výše uvedenému rozsudku bránit kasační stížností. A zdůraznil, že nerespektování právního názoru soudu je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost.
6. Krajský soud musí již na tomto místě konstatovat důvodnost této žalobní námitky. K tomu se samozřejmě podrobně vyjádří v nalézací části rozsudku. V tuto chvíli činí tuto poznámku pouze za tím účelem, že obsah dalších žalobních bodů již popíše pouze stručným způsobem, ostatně účastníkům řízení je obsah žaloby dobře znám.
7. **Ve druhém žalobním bodu** namítl žalobce porušení ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, kdy ze strany stavebních úřadů nebylo po zahájení řízení o dodatečné povolení stavby provedeno ohledání na místě, ačkoliv tato povinnost vyplývá z citovaného ustanovení. V důsledku toho měl být ze strany stavebních úřadů nesprávně zjištěn skutkový stav rozhodný pro posouzení věci, když stavební záměr, tj. stavba dřevěné boudy (kolny) na pozemku parc. č. XB v k. ú. xx, byla posuzována ve vztahu ke stavbě č.p. XA, která je součástí pozemku parc. č. XC v k.ú. xx, jako vedlejší stavba, k čemuž nicméně z hlediska přípustnosti umístění předmětné stavby na pozemku parc. č. XB není

žádného důvodu (viz i níže), a to i bez zohlednění toho, že žalobce je v daném místě vlastníkem i pozemku parc. č. XD (druh: zahrada), parc. č. XE (druh: trvalý travní porost), parc. č. XF druh: trvalý travní porost) a parc. č. XG (druh: trvalý travní porost), tedy ploch zemědělských, pro jejichž údržbu má předmětná stavba sloužit.

8. **Ve třetím žalobním bodu** vytkl žalobce žalovanému, že jej před vydáním rozhodnutí ve věci nevyrozuměl ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
9. **Čtvrtý žalobní bod** obsahoval námitky směřující k nezajištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce brojil proti tomu, že stavební úřady, potažmo orgány územního plánování, nezohlednily fakt, že ke dni 9. 10. 2022, tedy v průběhu správního řízení, nabyla účinnosti Změna č. 3 Územního plánu Nová Paka, která tak nebyla v závazných stanoviscích orgánů územního plánování vůbec zohledněna. Žalobce se dále ohradil proti závěru žalovaného, že jeho žádost o dodatečné povolení stavby byla neúplná, protože neobsahovala žádnou z povinných příloh. Dle žalobce tento argument žalovaného byl pro něho zcela novým a neměl možnost na něj reagovat. Po celou dobu řízení nebyl ani žalovaným ani orgánem prvního stupně vyzván k doložení chybějících podkladů, resp. upozorněn, že nějaký z podkladů chybí, resp. nebyl ani žalovaným ani orgánem prvního stupně vyzván k doplnění projektové dokumentace či upozorněn na to, že jím předložená projektová dokumentace je neúplná či že některá z příloh chybí. Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž ani neuvádí, které podklady, k jakému záměru dle jeho názoru chybí. Tento argument je pro žalobce tedy i nesrozumitelný. Žalovaný žalobce nevyzval k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby, ve kterém by bylo zároveň i poučení, jaké konkrétní přílohy chybí, a nemůže mu to být proto nyní kladeno k tíži.
10. **V pátém žalobním bodu** namítl žalobce (obiter dictum) nesprávnost a nepřezkoumatelnost závazného stanoviska pro nedostatek důvodů.
11. **V šestém žalobním bodu** pak nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kdy dle něho pouze zkopírovalo přezkumné závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování a nereagovalo na některé jeho odvolací námitky.
12. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

13. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že po obdržení Zrušujícího rozsudku z jeho obsahu seznal, že krajský soud shledal rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to zejména z důvodu nevypořádání odvolací námitky týkající se neprovedení kontrolní prohlídky stavebním úřadem, která je v řízení o dodatečném povolení stavby povinná, a s tím spojené námitky nesprávně zjištěného skutkového stavu, kdy správní orgány posuzovaly stavební záměr nesprávně ve vztahu ke stavbě čp. 8 jako vedlejší stavbu. Odkázal v souvislosti s tím na odůvodnění svého rozhodnutí, z něhož vyplývá, že postupoval v intencích Zrušujícího rozsudku a závazným právním názorem soudu se řídil.
14. Stran druhého a třetího žalobního bodu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Pokud jde o námitky směřující k přezkumnému závaznému stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování, pak dle žalovaného je zřejmé, že bylo vydáno dne 12. 7. 2022, tedy za platnosti Změny č. 2 Územního plánu Nová Paka (účinnost 30. 10. 2016). Podle záznamu v Evidenci územně plánovací činnosti bylo zjištěno, že dne 9. 10. 2022

nabyla účinnosti Změna č. 3 Územního plánu Nová Paka. Oddělení územního plánování nahlédlo do předmětné změny a zjistilo, že jejím vydáním došlo ke změně podmínek v území, které však nemají vliv na posouzení předmětného záměru. Tedy, že území dotčené záměrem nebylo předmětem řešení Změny č. 3 Územního plánu Nová Paka.

16. Pokud jde o obsah tohoto závazného stanoviska, pak dle žalovaného je v něm popsán charakter záměru vycházející z jeho popisu uvedeného v předložené dokumentaci k záměru, na základě které byl posouzen. Odůvodnění závazného stanoviska obsahuje podrobné vyhodnocení souladu tohoto záměru s jednotlivými podmínkami funkčního uspořádání a není možné se ztotožnit s názorem, že se oddělení územního plánování v rámci tohoto hodnocení nějakým způsobem odchýlilo. Pokud se pak týká vypořádání odvolacích námitek, ani v tomto případě se žalovaný neztotožnil s názorem žalobce, neboť odůvodnění závazného stanoviska vyhodnocení odvolacích námitek obsahuje.
17. Ke zbylým žalobním námitkám se žalovaný odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí, které nepovažuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak uvádí žalobce, nýbrž jej považuje za zákonné a správné.
18. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítl.
19. Na vyjádření žalovaného reagoval ještě žalobce písemnou replikou, v té však již pouze zopakoval podstatu některých svých žalobních argumentů.

IV. Jednání soudu

20. Z jednání soudu dne 12. 9. 2023 se žalovaný omluvil, zástupce žalobce pak zopakoval jednotlivá žalobní tvrzení. K důkazu byl proveden výpis z listu vlastnictví žalobce, z něhož plyne, že v dané lokalitě má vícero pozemků. Dále byl proveden důkaz veřejnou vyhláškou města Nová Paka ze dne 23. 9. 2022, kterou bylo oznámeno, že zastupitelstvo města dne 19. 9. 2022 přijalo formou opatření obecné povahy Změnu č. 3 Územního plánu Nová Paka. Krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu ohledáním na místě, neboť provedení takového důkazu ze strany soudu za situace, když tak neučinily stavební úřady v řízení o dodatečném povolení stavby, není za okolností daného případu vůbec na místě.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.
22. Jak vyplynulo z popisné části tohoto rozsudku, krajský soud již ve věci v minulosti rozhodoval. Stalo se tak Zrušujícím rozsudkem, jímž zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci, jehož výrok byl v podstatě shodný s výrokem nyní napadeného rozhodnutí žalovaného.
23. Pokud jde o důvody tohoto rozhodnutí, považuje krajský soud za vhodné ocitovat následující pasáž odůvodnění Zrušujícího rozsudku:

„29. Z uvedeného vyplývá, že v řízení o dodatečném povolení stavby je zvlášť (výslovně) předepsána povinnost stavebního úřadu provést ohledání na místě. Ohledání na místě je tedy obligatorní, přičemž citované ustanovení ze své podstaty vylučuje aplikaci § 112 odst. 2

stavebního zákona, které zakotvuje podmínky, za kterých lze od provedení ohledání na místě upustit.

30. Ve správním spise je sice založen protokol o kontrolní prohlídce ze dne 12. 10. 2021 (a o kontrolní prohlídce konané ještě rok před tím dne 16. 10. 2020), avšak obě prohlídky byly provedeny ve věci stavebních úprav rodinného domu X čp. XB s odkazem na § 133 a § 134 stavebního zákona. Právě při kontrolní prohlídce dne 12. 10. 2021 stavební úřad současně zjistil, že došlo k úpravám na pozemku parc. č. XA a k umístění stavby a následně oznámením ze dne 22. 10. 2021 zahájil řízení o odstranění stavby „kolna, zpevněné plochy a terénní úpravy“ na pozemku parc. č. XA. Až na základě žádosti žalobce ze dne 9. 11. 2021 bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení uvedené stavby. Poté již žádné ohledání na místě neproběhlo. S ohledem na shora uvedenou právní úpravu to krajský soud považuje za postup nesprávný a nezákonný.

31. V řízení o dodatečném povolení stavby tedy stavební úřad ohledání na místě, které je povinné, neprovedl. Nejen, že se žalovaný touto odvolací námitkou opomněl zabývat, ale i samotný postup spočívající v neprovedení ohledání na místě po zahájení řízení o dodatečném povolení uvedené stavby je nutno označit za nezákonný.

32. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud musel napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušit z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, i z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívajícího v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

24. Žalovaný na str. 16 žalovaného rozhodnutí uvedl, že dle jeho názoru z obsahu Zrušujícího rozsudku plyne, že krajský soud shledal jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a to zejména z důvodu nevypořádání odvolací námitky týkající se neprovedení kontrolní prohlídky stavebním úřadem a s tím spojené námitky nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Dále naznal, že protože soud nezrušil rovněž prvoinstanční rozhodnutí, že je jeho úkolem vypořádání všech odvolacích námitek.
25. Krajský soud musí konstatovat, že žalovaný si nepřčetl obsah odůvodnění Zrušujícího rozsudku pozorně, a v důsledku toho jej nevyhodnotil správně. Soud sice vytkl žalovanému i to, že se odvolací námitkou ohledně absence ohledání na místě ze strany stavebního úřadu nezabýval. Primárně ale vyslovil jednoznačný právní názor, že v řízení o dodatečném povolení stavby je ohledání na místě povinné a nelze od něho upustit. Protože v posuzovaném řízení k ohledání na místě nedošlo, shledal takový postup stavebních úřadů nezákonným, což zcela jasně deklaroval.
26. Důvod, proč krajský soud nezrušil i prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu, byl ten, že se snažil vytvořit žalovanému prostor pro posouzení, zda by tuto nezákonnost nenapravil on sám coby nadřízený stavební úřad v rámci odvolacího řízení. Takový postup by jistě přicházel v úvahu, neboť řízení před správním orgánem prvního stupně a před orgánem odvolacím tvoří jeden celek a odvolací orgán tak má možnost určitá pochybení první instance, pokud to jejich povaha umožňuje, sám napravit. Bylo na žalovaném, zda tak bude postupovat nebo zda bude považovat za vhodnější zrušit rozhodnutí stavebního úřadu, a věc mu vrátí k dalšímu řízení s tím, že ohledáním na místě zaváže jeho.

27. Žádnou z uvedených možností však žalovaný nezvolil a neprovedl. Závazný právní názor krajského soudu o obligatornosti ohledání na místě pominul, v důsledku se jím tedy neřídil.
28. Místo toho odůvodňoval, že ohledání na místě (žalovaný nepřesně hovoří o „kontrolní prohlídce“) nebylo nutné, protože orgány územního plánování vydaly ve věci závazná stanoviska, že stavební záměr není přípustný pro rozpor s Územním plánem Nová Paka. Za této situace považoval ohledání na místě s ohledem na znění § 149 odst. 6 správního řádu za zbytečné.
29. Krajský soud zdůrazňuje, že pokud žalovaný nesouhlasil se shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu o obligatornosti ohledání na místě v řízení o dodatečném povolení stavby, měl proti Zrušujícímu rozsudku podat kasační stížnost. To neučinil.
30. Nastalou situaci tak nemůže krajský soud vyhodnotit jinak, než tak, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval právní závěr soudu obsažený ve Zrušujícím rozsudku a postupoval v rozporu s ním.
31. Vázanost právním názorem vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku soudu vyplývá ze smyslu kasace v právním řádu. Pakliže by tomu tak nebylo, kasační pravomoc správních soudů by neměla rozumný smysl a musela by být nahrazena pravomocí apelační. Poté, co krajský soud rozhodnutí zruší, může se správní orgán bránit kasační stížností, považuje-li rozhodnutí soudu za nezákonné. Pokud však správní orgán kasační stížnost nepodá, nemůže se závazným právním názorem jakkoliv polemizovat a naopak se jím musí řídit. Nerespektování právního názoru soudu je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 110/2002-25).
32. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalované rozhodnutí pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s.)
33. Pro úplnost opakuje, že právními názory, které v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Ve shodě se závěry obsaženými již ve Zrušujícím rozsudku krajský soud konstatuje, že se nebude zabývat důvodností dalších žalobních námitek, protože by to v tuto chvíli bylo předčasné.
35. Pouze obiter dictum ale považuje za vhodné vyjádřit se stručně ke dvěma momentům obsaženým v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
36. Žalovaný uvedl, že ohledání na místě v posuzované věci není nutné, protože byla vydána závazná stanoviska orgánů územního plánování, která označila stavební záměr za nepřípustný pro rozpor s Územním plánem Nová Paka. Poukázal na ustanovení § 149 odst. 6 správního řádu, podle kterého se v takovém případě dokazování neprovádí. Krajský soud odkazuje na judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 57/2012-84, dle níž správní orgán, který řízení vede, musí závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu posoudit. Posouzení přitom nepodléhá odborná stránka stanoviska ve smyslu její správnosti (to by popíralo samotný smysl závazných stanovisek). Správní orgán, který řízení vede, je však oprávněn (a povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení. Není-li závazné stanovisko v tomto ohledu

v souladu s právními předpisy, nelze žádost bez dalšího zamítnout. Jinými slovy řečeno – ani za situace, kdy jsou vydána ve správním řízení závazná stanoviska, která znemožňují žádosti vyhovět, nemusí je správní orgán bez dalšího „slepě“ respektovat a není vyloučeno, aby v řízení dokazování ohledně určitých skutečností i po vydání takových závazných stanovisek proběhlo. V souvislosti s tím krajský soud připomíná, že v posuzované věci žalobce setrvale namítá také nesprávně zjištěný skutkový stav ohledně povahy a určení předmětné stavby a i z toho důvodu se ohledání na místě opakovaně domáhal a domáhá.

37. Žalovaný dále uvedl, že by bylo zbytečným obtěžováním všech aktérů správního řízení, kdyby se provádělo ohledání na místě, jelikož by to obnášelo vyzvat žalobce k doplnění žádosti, aby splňovala požadavky § 110 odst. 2 stavebního zákona a teprve po tomto doplnění žádosti by bylo možno zahájit řízení o dodatečném povolení stavby a provést ohledání na místě.
38. Tomuto názoru krajský soud ne zcela dobře rozumí. Vždyť řízení o dodatečném povolení stavby je řízením, které je zahajováno právě na základě žádosti k tomu oprávněné osoby. V posuzované věci žádost o dodatečné povolení stavby žalobce podal (9. 11. 2021), tím bylo řízení o dodatečném povolení stavby zahájeno, jeho výsledkem jsou přezkoumávaná rozhodnutí. V daném řízení pak žalobce nebyl vyzván k odstranění těch vad jeho žádosti, které mu nyní žalovaný v napadeném rozhodnutí vytýká. Krajskému soudu tak není zřejmé, proč by shora žalovaným tvrzené skutečnosti měly mít pro upuštění od ohledání na místě nějakou relevanci.

VI. Náklady řízení

39. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně vynaložených nákladů.
40. Žalobce uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč.
41. Zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu) po 3 100 Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 3 úkony právní služby po 300 Kč. Odměna za právní zastoupení tak činí 10 200 Kč.
42. Žalobce soudu doložil, že je registrován jako plátc DPH. Náklady soudního řízení proto dále představuje 21 % DPH z odměny a náhrad ve výši 2 1XD Kč.
43. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně žalobce 15 3XD Kč.
44. Krajský soud doplňuje, že za důvodně vynaložené náklady soudního řízení na straně žalobce nepovažuje podání jeho zástupce ze dne 22. 6. 2023 (replika k vyjádření žalovaného), neboť obsah tohoto podání neobsahoval žádné nové skutečnosti oproti obsahu žaloby a neměl pro rozhodnutí soudu o její důvodnosti žádnou relevanci.
45. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. září 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu